

Megjártuk Oromot és a kukoricást

Véget ért az idei Malomfesztivál

Nagyjából olyan 22-23 éves koromban még menő volt fesztivál-karszalagokat viselni nem csak fesztiválszezonban, hanem az év többi napján is. Jól mutattak, szépek, tarkák voltak, kiegészítőnek is tökéletesen megfelelték, és nem utolsósorban egyfajta trófeaként is szolgáltak, hiszen a színes feliratok jelezték, hogy az illető mely nyári fesztiválokra vett részt idáig, s nyilván a legtöbb karszalagot felmutatni tudó kéz kapta a legnagyobb tiszteletet társaitól.

Miközben ezeket a sorokat írom, már hétfő van, és már bő egy napja véget ért a Malomfesztivál Oromon. A karszalag azonban még mindig a kezemen. Nem azért, mert ezidáig lusta voltam levenni, vagy bárkinek is dicsekedni szeretnék, esetleg, mert megy a színe a szememhez, nem. Azért hordom még mindig, mert úgy érzem, hogy még most is tart a fesztivál. Vagy legalábbis szeretném azt hinni. Szeretném elnyújtani a pillanatot, elodáznai az időt, és tovább élni azt, amit a hétvégén éltem át. Szeretném, ha nem lenne hétfő, szeretném, ha még mindig Malomfeszt lenne, és hogy még minden olyan lenne, mint Oromon a hétvégén. Üdítő, felemelő, békés, lélekmelengető és idilli. Mindezek alatt azt értem, hogy szélmalom környékéről erre az időre teljesen kiszorul a múlt és a jövő, nem pörög senki a problémákon, a migránstémán, az őszi politikai változásokon, a sulikezdedésen, a változékony időjáráson. Orom e picinyke szeglete erre az időre teljesen átalakul, a helyszín megtelődik fiatalokkal, minőségi (főleg hazai!) zenével, kifogástalan hangulattal, és ilyenkor több mosolyt látni a szélmalom körül, mint az összes Colgate-reklámban együttvéve.

A fesztivál már augusztus 17-én kezdetét vette az úgynevezett Malomszépítő Táborral, ahová önkénteseket vártak, akik némi közösségépítő gyakorlatként rendbe rakták a helyszínt, felállították a színpadokat, a sátrakat, feldíszítették a környéket, egyszóval megteremtették azt az idillt, amelybe olyan jó volt belecsöppenni. Én személy szerint nulladik napon, azaz csütörtökön értem a helyszínre. Fél órával később már meg is jegyeztem Vígi Laci barátomnak, az egyik főszervezőnek, hogy ha csak annyi egydinárosom lenne, ahány pacsi abban az első fél órában a tenyeremen csattant, máris jómódban tudnám leélni ezt a rám váró három napot. De persze Malomfesztiválon nem egydinárosok kellene a jómóddhoz, hanem a pacsik, abból pedig volt bőven, hiszen lépten-nyomon barátokba, ismerősökbe, régi cimborákba botlottam Vajdaság (és Magyarország) különböző szegleteiből. Végre mindenkivel lehetett egy jót beszélgetni, akikkel a nagy nyári összevisszaságban nem tette lehetővé a tér vagy az idő, itt viszont minden adott volt a kapcsolatteremtésre, -építésre, barátkozásra, szerelemre, vigadalomra, együvé tartozásra.

A pénteki napon sor került egy igazán színvonalas és szórakoztató slam poetry versenyre, akarom mondani az I. Regionális Slam Poetry Bajnokságra, amelyen vidék és város bájos és humoros ellentétei kerültek szembe egymással. Még aznap valamivel később bemutatkoztak a Press Szó fiatal újságírói, majd kezdetét vették a zenei programok, ahol az est fénypontjaként az Akkezzet Phiai nevű magyarországi rap formáció lépett fel. Vajdaságban itt először. Nekik is nagyon tetszett a fesztivál, s ők is a közönségnek, akik zuhogó esőben bulizták végig a koncertet.

Szombat délelőtt önismereti pszichodráma workshopot tartottak, napközben pedig a vegán konyha megismerésére volt lehetőségünk. Kicsivel odébb tűzszonglörökben lehetett gyönyörködni, a kézműves sátrakban pedig egyedi készítésű ékszerket, ruhákat, szappanokat lehetett vásárolni. Sőt aprópénzért gyümölcsöt is (amely valljuk be, nem megszokott a fesztiválok kínálatában), hála a Meta Terra civil szervezetnek. Mindemellett napközben gyerekprogramok is várták a családosokat lufihajtogatással, zsonglöriskolával és különböző játékokkal. Délután a Híd Kör illetve a József Attila Kör írói beszélgettek szalmabálákon ülve az irodalom népszerűsítési nehézségeiről illetve a fesztiválokra való jelenvalóságáról. Estétől természetesen ismét a zene vette át a főszerepet, nagy bulit a Bohemian Betyárs zenekar, viszont akik a számukra számos ismeretlen név dacára is ott maradtak a nagyszínpadnál, azok sem csalódtak, s ez a többi napra is igaz. Kishazánk telis tele van jobbnál jobb zenekarokkal, úgy mint a Sin Seekas, az Uprize, a Lábos Electric Orchestra, az Ethnokor vagy az Umreti Fit és még sorolhatnám. Szerencsére vannak még olyan rendezvények, mint a Malomfeszt, ahol fejest ugorhatunk az ismeretlen zenébe is, anélkül, hogy csalódnunk kellene, s emiatt nagyon hálásnak kell lennünk. S minden más miatt is, hogy létrehoztak nekünk egy oázist, ahol gyerekek, családok, kutyák és barátok együtt örülhetnek. Ahol kapható kézműves sör és hazai bor. Ahol nincsenek klikkek, mindenki egyetlen társaság része.

A időjárás nem volt kifogástalan, de szerencsére mindenki hozta az esőkabátját, a gumicsizmáját, a bádögréjét, a jókedvét, a pacsijait. Több embertől hallottam, hogy keveslik ezt a három napot, s inkább egy hétre vagy még inkább száz napra nyújtanák a fesztivál időtartamát. Nekem személy szerint egy évig fog tartani a Malomfeszt (az új kedvenc hazai fesztiválom!), jövő ilyenkorig. Ha addig le is esne kezemről a karszalag, nem aggódom, mert valahol bennem duplán van kötve a csomó.

T. Kiss Tamás